

da vil jeg indrømme, at een Hingst kan være for lidet, da det derved vilde blive den samme Race i en Uendelighed, der derfor snart vilde udarte, men ved at bestemme, at der skal være 2 Hingste, hvilket jeg nærmest vil henholde mig til, troer jeg, at man vil opnaae Noget, som den ærede Rigsdagsmand sigtede til ved anden Behandling, idet han udtalte, at vi kunde faae meget gode Kjøre- og Rideheste heri Landet. Men senere omtalte han, at der var en Slags Heste, som man ikke kunde faae, og jeg er overbevist om, at han derved sigtede til de mere elegante Heste, der gaae under Navn af Blods-racen, et Stod, som jeg forøvrigt ikke videre skal holde paa. I denne Retning er jeg gaaet med, fordi jeg ikke har troet det ganske rigtig, at undbrage vort Land denne Race, thi jeg troer, at i et hesteopdrættende Land som vort er det ikke helbdigt at være henviist til Udlandet for at skaffe sig de Hestearter, som der her i Landet maatte være Brug for, og da det navnlig er de større Godseiere eller Folk i høiere Stillinger, der i Særdeleshed anvende disse Heste og almindeligviis betale dem med meget høie Priser, troer jeg, da derhos disse Folk ikke hde saa ganske lidet til Statens pecuniære Bestaaen, at det vilde være rimeligt, om vi nu ligeoverfor dem vise, at vi ikke ville undbrage Staten et Par Hingste af denne Art, saa at de ikke blive tvungne til fra Udlandet at hente sig disse Heste i dyre Domme, hvorved opnaaedes tillige det Statsgode at beholde disse store Summer her i Landet for vore egne Hesteopdrættere. Naar den ærede Rigsdagsmand omtalte de store Uheld, som han gav os Exempler paa, hvis Rigtighed jeg ikke betvivler, men meget beklager, da ere de dog jo ikke anderledes, end at praktiske Folk allevegne i deres Gjerning kunne have Exempler af lignende Art. At der vil kunne fremkomme ubrugbare Exemplarer, og at Racen kan udarte, er Noget, som vi desværre ofte have erfaret, men Hovedsagen for mig er som for min ærede Ven fra Thisted Amts Abo Valgfreds (Bonne) — han, som har saa meget mere imod Landstutteriet end jeg — at der findes fortrinlige Individuer blandt de omtalte Hestearcer i Stamstutteriet, der ere istand til at tjene som Grundlag for en fremtidig piffelig Hesteopdrætning, og at der saa-

ledes er Noget at bygge videre paa, og derfor troer jeg, vi maae holde paa dens ikke altfor snevne Begrændsning, for derigjennem at kunne skaffe gode Hingste til Brug for Opdrætningen her i Landet. Iøvrigt skal jeg henholde mig til, hvad jeg har udtalt ved anden Behandling.

Bligen-Sinecke: Jeg skal blot tillade mig at tilføie nogle Ord i Anledning af enkelte Ytringer, der let kunde misforstaaes. Der foreligger i Loven, saaledes som den er vedtagen ved anden Behandling, ikke Forslag om at hæve det Frederiksborgske Stod, og det Endringsforslag, der her ligger for, gaaer ikke ud paa Bevarelsen deraf, det bliver bevaret, selv om vi forkaste Endringsforslaget; thi ved den forrige Behandling vedtog vi, at der, hvad Frederiksborg Stamstutteri angaaer, skal forholdes paa samme Maade som hidtil efter Lovten af 1852. Ved at forkaste det Endringsforslag, som nu foreligger, fastholde vi altsaa, hvad der nu er og har været bestaaende i 8 Aar, hvilket maa ansees for fuldstændigt betryggende for det Formaal, der skulde opnaaes, idet Landstutmesteren selv har anseet det for fuldstændigt betryggende, naar det Forsøg, der i 1852 blev bestemt at skulle gjøres, bliver fastholdt i 10 Aar. Hans Udtalelse, som jeg tilfældigviis har for mig, lyder saaledes: „Jeg anseer denne Bestemmelse“ — det er den, der er tagen i 1852 — „for særdeles helbdig; thi der er derved givet Stutteriet Leilighed til at gjøre de ad Erfaringens Vel samlede Sagttågelses frugtbringende, om ogsaa ikke i en vid Udstrækning, thi dertil er Stutteriet for lille og Tiden for kort, saa dog paa en til. Diemedet svarende Maade.“ Længere henne siger han: „Man skal blot give Stamstutteriet Tid til at løse den samme ved Lov satte Opgave; skeer det, da har det ikke Grund til at beklage sig, hvad det ellers kan gjøre med fuld Føie. Det er endog min fulde Overbeviisning, at det, naar man blot lader det virke i Ro og Fred i den samme indrømmede Tidsfrist, ikke alene vil komme til et meget bedre end det i de senere Decennier opnaaede Resultat, men at dette tillige vil være tilfredsstillende, hvorom jeg er saa overbevist, at jeg ikke tager i Betænkning at paatage mig Ansvarer derfor.“ Naar vi altsaa nu fast-